

Η Ορθόδοξη πίστη (Κυριακή της Ορθοδοξίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



1. Μη μένετε στα βλεπόμενα.

Σήμερα είναι η Κυριακή της 'Ορθοδοξίας. Δη-λαδή πανηγυρίζουμε τον θρίαμβο της αληθινής πί-στης. Θρίαμβο εναντίον των ψεύτικων εντυπώσεων, που σχηματίζει ο άνθρωπος για τον Χριστό και για την Εκκλησία.

Κάθε αίρεση και κάθε καινούργια δοξασία και θεωρία είναι ένα λάθος, γιατί αποπλανά από την αληθινή πίστη, από την μόνη αλήθεια, που είναι ότι:

Τον κόσμο τον δημιούργησε ό Θεός. Όλοι είμαστε πλάσματά του. Ο Θεός είναι πανάγαθος Πατέρας.

Και για μας, για να μας μαζέψει κοντά Του, έστειλε στον κόσμο τον Υιό Του, τον ομοούσιο και συνάναρχο. Εξ ίσου Θεό με τον Πατέρα Θεό.



Ορθοδοξία είναι να πιστεύει κανείς ότι ο Ιη-σούς Χριστός, ο Υιός του Θεού, είναι σωτήρας του κόσμου. Ότι είναι ο αληθινός Θεός. Γι' αυτό σήμε-ρα διαβάσαμε το Ευαγγέλιο που λέγει:

Πήγε ο Φίλιππος, που γνώριζε τον Χριστό, στο Ναθαναήλ και του είπε:

Ευρήκαμε τον Ιησούν τον από Ναζαρέτ. Τον Υιό του Θεού.

Από την Ναζαρέτ; Βγαίνει τίποτε καλό και μεγάλο; Δεν είναι δυνατόν.

Έτσι έλεγε το μυαλό του ανθρώπου, η σκέψη του ανθρώπου, τα ψευτοφιλοσοφήματα των ανθρώπων.

Του απαντάει, ο Φίλιππος:-Έρχου και ίδε.

Τί να 'ρθεί να δει; Ένα σχήμα εξωτερικό. Και τους ιερείς τους βλέπουμε. Αλλά άμα τους βλέ-πουμε χωρίς την ιερωσύνη, τί βλέπουμε; Τίποτε. Και την εικόνα του Χριστού την βλέπουμε. Άμα όμως δεν βλέπουμε διά της εικόνας τον Θεό της δόξης, τί την θέλουμε και την βλέπουμε;

2. Ο Υιός του ανθρώπου, κέντρο του κόσμου.

Πήγε ο Ναθαναήλ και στάθηκε μπροστά στον Χριστό.

Του λέει ο Χριστός: -Καλώς τον καλό Ισραηλίτη, που δεν έχει μέσα στην καρδιά του δόλο.

Παραξενεύτηκε ο Ναθαναήλ και Τον ρώτησε:-Πόθεν με γνώσκεις; Πού με ξέρεις; Σε είδα πριν από λίγο, που ήσουν κάτω από μια συκιά.

Τί σκεπτόταν; Ο Θεός ξέρει. Αλλά ο Χριστός του έδωσε να καταλάβει μια αλήθεια: Ότι όλα όσα σκεπτόταν εκείνη τη στιγμή, τα ήξερε. Τα ήξερε καλύτερα από τον ίδιο.

Και ομολόγησε ο Ναθαναήλ και είπε: Συ είσαι Κύριε, ο λυτρωτής του Ισραήλ ο λυτρωτής του κόσμου!

Ο Χριστός του είπε τότε, την πιο παράξενη κουβέντα που μπορεί να φανταστεί κανείς: Καλά το είπες. Και «απ' άρτι», απ' αυτή την ώρα, θα βλέπετε – όχι θα δείτε κάποια στιγμή, θα βλέπετε τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον Υιόν του ανθρώπου. Με βλέπετε έναν άνθρωπο τώρα, εξωτερικό περίβλη-μα απλό, συνηθισμένο, καταφρονημένο.

Πόσους ανθρώπους μπορεί να εξολοθρεύσει μια βόμβα; Πόσους ένας πυροβολισμός; Πόσους ένας άλλος τρόπος; Το πιο εξευτελισμένο πράγμα σήμερα, παρόλα τα δικαιώματά του, κοντεύει να καταντήσσει ο άνθρωπος.

Όμως, είπε ο Χριστός, «απ' άρτι», απ' αυτή τη στιγμή, θα βλέπετε τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν γύρω από αυτόν τον Υιό του ανθρώπου. Θα βλέπετε ότι ο Υιός του ανθρώπου είναι το κέντρο όχι μόνο της γης, αλλά και των άνω. Όλου του κόσμου.

Θα παραξενεύεται κανείς και θα λέει:

- Πού το είδαμε εμείς ποτέ, ότι άνοιξαν οι ουρανοί και ότι οι άγγελοι του Θεού ανεβαίνουν και κατεβαίνουν γύρω από τον Υιό του ανθρώπου;
- Αδελφέ μου, συ που λες αυτά τα πράγ-ματα, πώς περπατάς σ' αυτό τον κόσμο;

Με το κεφάλι κάτω; Στηριγμένο στη γη; Στο δρόμο; Στο χώμα; Και πώς θέλεις να δεις «τους ουρανούς ανεωγότας»;

- Όχι, το σηκώνω το κεφάλι μου!

Τα μάτια σου σηκώνεις. Τα μάτια αυτού του σώματος τα σήκωσες για μια στιγμή προς τα άνω. Όπως τα σηκώνουν όλα τα ζώα και τα ζώφια. Και νόμισες ότι σήκωσες τα μάτια σου προς τον ουρανό; Νόμισες ότι φτάνει αυτό, για να τον δεις αν άνοιξε; Και για να δεις αν αρχίζουν οι άγγελοι του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επί τον Υιόν του ανθρώπου.

3. Πώς ανοίγουν τα μάτια;

Αλλιώς πρέπει να ανοίγουμε τα μάτια, όταν κοιτάζουμε κατά τον ουρανό. Αλλιώς πρέπει, και άλλα μάτια πρέπει να ανοίξουν μέσα σου, για να δεις «τον ουρανό ανεωγότα και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επί τον Υιόν του ανθρώπου».

Πώς γίνεται αυτό;

Ας ακούσουμε μια απλή αληθινή ιστορία, όπως την περιγράφει ένας κληρικός:

Ήταν ένας άνθρωπος, τον οποίο, αν ήθελες να τον περιγράψεις, θα τον έλεγες: «παχύδερμο» σαν τον «Ρινόκερω», που περιγράφει ο Ιονέσκου. Ούτε σε φιλοσοφίες έδινε σημασία, ούτε σε θρη-σκείες, ούτε σε πίστη, ούτε σε πνευματική ζωή, ούτε σε τίποτε άλλο, παρά μόνο στην τσέπη του και στο σαρκίο του. Και την τσέπη του την ήθελε γεμάτη μόνο για το σαρκίο του.

Τί ήταν επομένως; Μόνο ένα κομμάτι γης. Ένα ρυπαρό κομμάτι της γης. Μόλυσμα και εστία μολυσμού. Και πρόκληση για τους άλλους, για να παρασυρθούν και να καταντήσουν σαν κι αυτόν.

Όμως του ήλθε μια «επίσκεψη»: Ο καρκίνος! Και άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Τότε εκείνα, που δεν τα υπολόγιζε καθόλου όσο ήταν γερός, άρχισε να τα υπολογίζει. Και ζήτησε, για πρώ-τη φορά, να μιλήσει με ιερέα. Τη δεύτερη φορά ζήτησε μια ευχή. Ένα σταύρωμα. Και την τρίτη, ζήτησε να εξομολογηθεί. Έπειτα θέλησε να του μάθουν καμιά προσευχή, τι πρέπει να λέει στον Θεό. Τέλος ζήτησε να κοινωνήσει τα άχραντα Μυστήρια. Από κει και πέρα έζησε ένα χρονικό διά-στημα, κατά το οποίο συνεχώς προσευχόταν και συνεχώς έκλαιγε.

Όσο ήταν καλά, η ζωή του ήταν ένας αγώνας να αποτραβήξει το παιδί του από την πορεία προς τον Χριστό, και να το σπρώξει να «χαρεί» τον κό-σμο και τα αγαθά,

που εκείνος είχε μαζέψει.

Μα στο τέλος έλεγε και επαναλάμβανε:

- Να πας παιδί μου, με όλη μου τη ψυχή και με την ευχή μου, να αφιερωθείς στον Χριστό για να σωθείς. Να μην καταντήσεις όπως κατάντησα εγώ, που σώζομαι μόνον χάρις στο απέραντο έλεος του Θεού. Και ας έχει δόξα που μου άνοιξε τα μάτια.

Έτσι ανοίγουν τα μάτια. Ή μάλλον, έτσι ανοίγουν οι ουρανοί. Γιατί μόνον τότε ανοίγουν οι ουρανοί, όταν ανοίξουν τα μάτια του ανθρώπου και βλέπει ότι ο Χριστός είναι σωτήρας του κόσμου. Όσο ο ίδιος δεν αισθάνεται τον Χριστό σωτήρα και ευεργέτη του, πηγή της Ζωής, πηγή του αγιασμού, αιτία και πρόξενο της αιώνιας Ζωής, οι ουρανοί γι' αυτόν είναι κλειστοί. Και οι άγγελοι του Θεού, ούτε «αναβαίνουν», ούτε «καταβαίνουν επί τον Υιό του ανθρώπου».

Βέβαια οι άγγελοι κάνουν το έργο τους και «αναβαίνουν και καταβαίνουν επί τους υιούς των ανθρώπων». Και στους αγίους και αγωνιστές, για να τους δοξάσουν και να τους ενισχύσουν. Και στους αδύνατους και αμελείς, για να τους πα-ρακινήσουν σε μετάνοια και να τους δείξουν το δρόμο προς τη Βασιλεία του Θεού.

Η ουσία της Ορθοδοξίας

Αυτή είναι η Ορθοδοξία. Δεν είναι λεπτομέ-ρειες. Δεν είναι το λιβανάκι. Δεν είναι τα όμορφα προσκυνηταράκια. Αυτά είναι λεπτομέρειες της πίστεως. Αλλά όχι αυτή η πίστη.

Η πίστη είναι ότι ο Χριστός είναι σωτήρας του κόσμου. Όλα τα άλλα είναι για να θυμίζουν ότι ο Χριστός είναι ο σωτήρας του κόσμου.

Και με τον Χριστό ενώνεται ο άνθρωπος, πώς;

Όταν θα δει τον ουρανό να ανοίγει γι' αυτόν. Και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν επί τον υιόν του ανθρώπου. Δηλαδή, στον καθένα μας, σαν «υιό ανθρώπου». Ενώνομαι επομένως με τον Χριστό, τότε που θα δω να ανοίγει ο ποταμός της χάριτος από τον ουρανό και να έρχεται να πλημμυρίζει το σώμα μου και τη ψυχή μου.

Αυτό είπε ο ίδιος ο Χριστός, στον απόστολό του τον Ναθαναήλ, για να το ακούμε όλοι. Αυτή είναι η Ορθόδοξη πίστη.

Να μας φωτίζει ο Θεός να ψάχνουμε για την Όρθόδοξη πίστη και προπαντός για τον αρχηγό της πίστεως τον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησούν Χριστό. Αμήν.

(+Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Η χαρά διά του Σταυρού, εκδ. Ι. Μ. Προφήτου Ηλίου, Πρέβεζα 2014, σ. 60-67)